పెళ్లయినా శారీరకంగా దూరంగా వుండాలన్న ప్రేయసి కోరికను మన్నించి అతను ఎందుకు పెళ్లాడాడు?

అనంత్ కథ

ప్రేమశాస్త్ర

"రాహుల్‌ని చేసుకోవడానికి నీకున్న అభ్యంతరమేమిటమ్మా?"

"... ... ..."

"మన అంతస్థుకు తగినవాడూ... నీకు బాగా తెలిసినవాడూ... అందం చదువూ...."

"ప్లీజ్... డాడ్..."

"నీలా నాక్కావలసింది నువ్వు సంతోషంగా వుండడం... ఎన్ని అడ్డంకులెదురైనా సరే లెక్కచెయ్యను... నీ ఇంకెవరిమీదయినా ఇష్టం వుంటే చెప్పు..."

"నో... డాడ్..."

"లుక్ హియర్ నీలా... రాహుల్ నీకు కొత్తవాడేమీ కాదు. ఆర్నెల్లనుండీ నీకతడితో స్నేహం వుంది. నీ దృష్టిలో అతడు మంచివాడేననుకుంటాను... అవునా...?"

"ఎస్ డాడ్"

"మరి"

"డాడ్. నేను పెళ్లిచేసుకోను. నేను సంతోషంగా వుండాలనుకుంటే నన్నిలాగే వుండనివ్వండి... ప్లీజ్..." చివ్వున ఇటు తిరిగిన నీలకన్నులలో నీరు!

నగరంలోని పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నెట్స్‌లో నిరంజన్ చౌదరి ఒకరు. చాలా ప్రౌడ్ బిజినెస్ వ్యవహారాలలో. నీల కన్నుల్లో నీరుమాత్రం చూడలేకపోతారు. నీల అంతరంగం ఆయనకు అర్థం కాలేదు. అయినా నీలని ఇంకేమీ అడగదలచుకోలేదు.

"సరే... నథింగ్ టు వర్రీ. రాహుల్‌తో చెబుతానులే. చియరప్" అంటూ వెళ్లిపోయారు.

నీల దిండులో తలదాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. 'నీ సున్నితమైన మనస్సు గాయపడుతుంది. బట్. ఐ కాంట్ హెల్ప్ ఇట్. నన్ను క్షమించు రాహుల్' అనుకుంది పదేపదే.

ఆఫీస్‌నుండి నిరంజన్‌గారు డాక్టర్ భార్గవకి ఫోన్‌చేసి చెప్పారు. "నీల పెళ్లికి అంగీకరించలేదు" అని.

"మై గుడ్‌నెస్! నీల రాహుల్‌తో పెళ్లికి అంగీకరించకపోవడమేమిటీ..." విస్తుపోయారు డాక్టర్ భార్గవ. "కారణం?"

"తెలీదు..."

"అదేమిటీ...? ఎందుకని అడగలేదూ...?"

"లేదు... అది నాకనవసరం. నీల లేదంటే లేదు. అంతే."

"రాహుల్‌లాంటి కుర్రవాణ్ని వదులుకోవడం నీకు బాధగా లేదూ?"

"లేదు." దృఢంగా పలికారు నిరంజన్ "అతడు నీలకి అన్నివిధాలా తగినవాడే కాదనను. కానీ నీల కాదన్న తరువాత... ఆ ప్రసక్తి లేదు. అండ్ నోబడీ ఈజ్ ఇన్‌డెస్పెన్సబుల్!" అన్నారు.

ఆశించినది దొరకనప్పుడు ఇకదానికోసం ప్రాకులాడటం ఆయన స్వభావం కాదు.

మరొకదానికోసం ప్రయత్నించడమే ఆయన సిద్ధాంతం. అది డబ్బూ, అధికారం గలవారి ఆత్మవిశ్వాసం. ఆయన మనస్తత్వం బాగా తెలిసిన ఆయన స్నేహితుడు డాక్టర్ భార్గవ మరి మాట్లాడలేదు.

"తుమ్ ఇతనా క్యా ముస్కురా రహేహో... క్యా గమ్ హై జిస్ ఛుపారహేహో... (నీవెందుకింతగా నవ్వుతున్నావు... నీవు దాచాలని ప్రయత్నిస్తున్న నీ వ్యథ ఏమిటి?)

అది రాహుల్ ఒక పార్టీలో పాడిన గజల్ నీలకి చాలా ఇష్టమైనది. పదిలంగా ఓ కాసెట్‌లో దాచుకుంది. మెహదీ హసన్ గళంలోని వేదననీ... పంకజ్ వుద్‌హాస్ స్వరంలోని మార్దవాన్నీ అప్పం అలాగే మేళవించి పాడతాడు రాహుల్. వింటు న్నవాళ్లు మైమరచిపోతారు. అతడా పాట తనకోసమే పాడుతున్నట్లనిపించసాగింది నీలకి. పాట వింటున్నంతసేపూ అతడి మనోహరరూపం కళ్లముందు నిలచింది! పాటలోని మాధుర్యం అంతవరకూ ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిపోయిన హృదయాన్ని మృదువుగా జోకొడుతూ ఓదారుస్తున్నట్లనిపించింది.

'నాన్నగారిపాటికి అతడికి చెప్పే వుంటారు. అతడికి తన మొహం ఎలా చూపించడం! అసలు అతణ్ని చూడకుండా తనుండగలదా... మొహం చాటెయ్యాలనుకోవడానికి?... నో... నెవ ర్...!" అనుకుంది.

డైరీలోనుండి అతడి ఫోటో.. ఒకటి

తీసింది. నిర్మలంగా అదంగా నవ్వుతున్న అతడిని అలాగే చూస్తూవుండిపోయింది కొన్నిక్షణాలు. తరువాత లెటర్ పాడ్ తీసింది. అందమైన హృదయం బొమ్మ. దాని మధ్యలో అతడి ఫోటో అతికించింది. క్రింద అందంగా, గుండ్రంగా ఈ అక్షరాలను వ్రాసింది.

"రాహుల్ డియర్
హమ్‌నే దేఖీహై వున్ ఆంఖోంకి మహకతీ ఖుష్బూ...
హాథ్‌సే ఛూకే ఇసే రిస్తోంకా ఇల్ జామ్ న దో...
ఫిర్‌తో యహసాస్‌హై యే రూహ్‌సే మహసూస్ కరో...

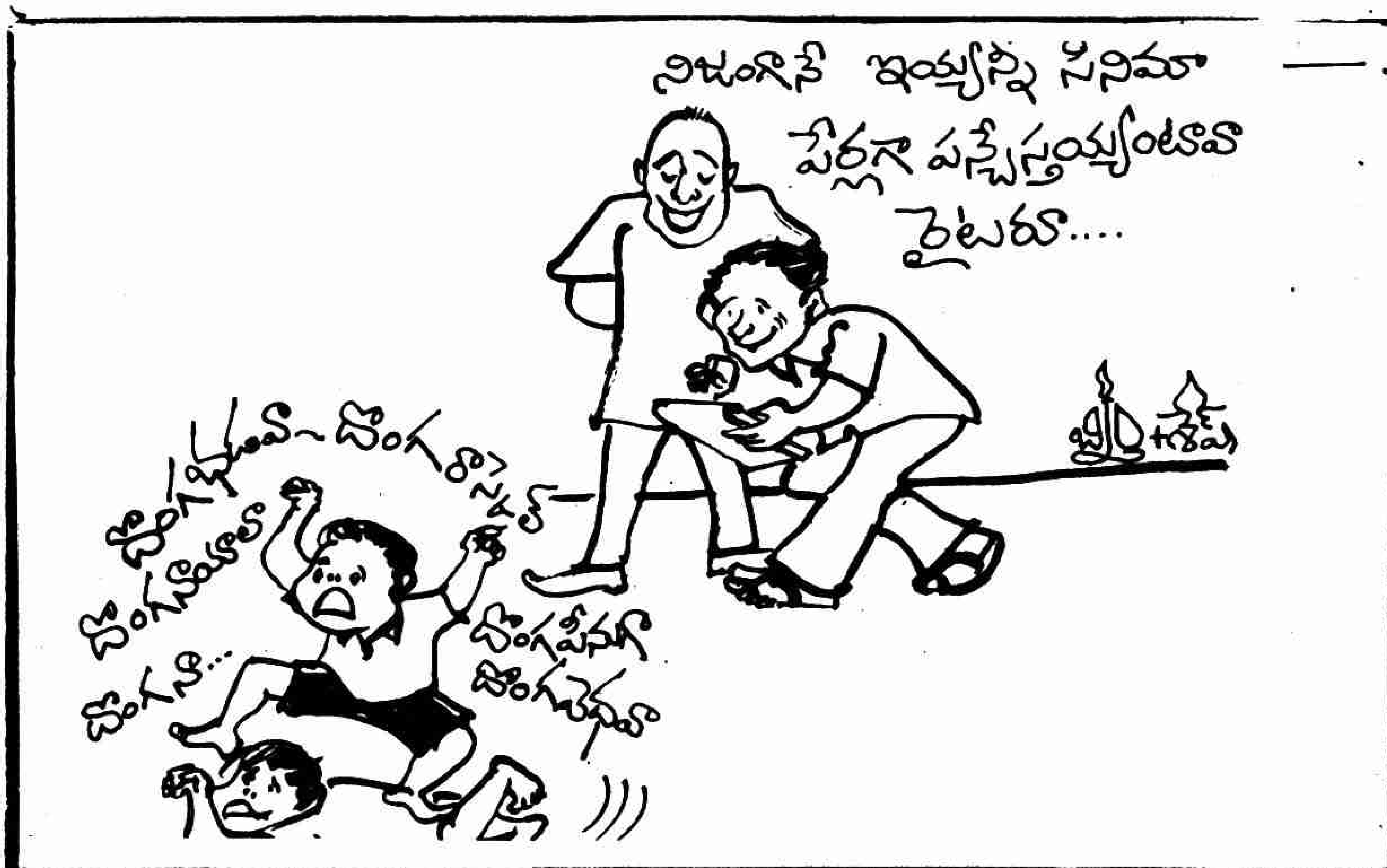

ప్యార్‌కో ప్యార్‌హి రహనేదో కోయి నామ్ నదో...

(ఆ కన్నుల్లో దోబూచులాడే ప్రేమసౌరభాన్ని కన్నాను. చేతులకి తాకే, బంధాలలో బంధించి దాన్ని కలుషితం చేయకు. ఆ పవిత్రమైన అనుభవాన్ని ఆత్మలో ఆస్వాదించు. ప్రేమని ప్రేమగానే వుండనీయి. మరో పేరుతో పిలవకు)

రాహుల్, నేను ఎప్పుడూ నీచేత పాడించుకునే ఈ గీతం...నిరంతరం నా

హృదయస్పందనతో లయిస్తూనేవుంటుంది. ఆత్మని ఆత్మ పెనవేసుకున్న ఈ పారవశ్యంలో నాకు మరేమీ వద్దు. ఆ గీతంలోని మధురిమ నిత్యనూతనంగా మనసులో పరిమళిస్తూనే వుంటుంది. శాంతినీ...

తృప్తిని ప్రసాదిస్తూనే వుంటుంది. నీ ఆరాధనలో నే జీవితాన్ని గడిపేస్తాను... నీ ఆనందంతలోనే నా సుఖమూ శాంతీ వున్నాయి. నన్ను క్షమిస్తావుగా...

నిన్ను నిశ్చలంగా తనలో నిలుపుకున్న నీల....
ఎప్పటికీ నీ లీల...
ఐ లవ్‌యూ. ఐ లవ్‌యూ. ఐ లవ్‌యూ''

సున్నితమైన పరిమళం వెదజల్లుతున్న గులాబీరంగు కవర్లో వుత్తరాన్నుంచి, పైన అడ్రస్ వ్రాసింది. పర్సనల్ అని వ్రాయడం

మరచిపోలేదు. తరువాత నౌకర్ని పిలిచి అతడికిచ్చి పంపివేసింది.

ఆ దుఃఖంలోనే కనులు మూతపడ్డాయి. కలతనిదుర. ఏవేవో పిచ్చి కలలు, అస్పష్టంగా. మేలుకొని చూస్తే ఐదు గంటలయ్యింది. తను రోజూ రాహుల్‌ని కలుసుకునే సమయం. తహతహలాడుతున్న హృదయం తనని తట్టిలేపింది. 'అతడి చూపుల్ని ఎదుర్కోవడం ఎలా!' అని ఒకవంక మదనపడుతూనే స్నానం వగైరా కానిచ్చి తయారైంది.

రాహుల్‌కోసం ఫోన్‌చేసింది. అతడి సెక్రటరీ పలికింది.

"హోటల్ నయాగరా వెళ్లారు మేడం. ఫర్ ఎ స్విమ్"

"ఈవాల్టి ఉత్తరాలు చూసుకున్నారా?"

"ఎస్ మేడమ్"

"ప్లీజ్ నయాగరాకి కాంటాక్ట్ చేసి నేనక్కడికి వస్తున్నానని మెసేజ్ ఇవ్వండి"

"ష్యూర్"

"థాంక్యూ"

హోటల్ నయాగరా పచ్చటి లాన్స్‌లో అందంగా మెరుస్తున్న నీరెండలో తనకై నిర్దేశించబడిన టేబిల్‌వద్ద కూర్చుంది నీల రాహుల్ రాకకై ఎదురుచూస్తూ. దూరాన

స్విమ్ చేస్తున్నవాళ్ల నవ్వులూ కేరింతలూ వినవస్తున్నాయి. కబురు అందినవెంటనే వచ్చాడు రాహుల్, టవల్‌తో తల తుడుచుకుంటూ 'హాయ్...' అని పలుకరించాడు.

ఒంటికి అతుక్కుపోయిన స్విమ్మింగ్ ట్రంక్స్‌లో తొంభై ఎనిమిది శాతం నగ్నంగా వున్న అతడి నిలువెత్తు విగ్రహం చూడగానే నీల గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి! పండిన జామపండురంగు శరీరవర్ణం! వుంగరాలు తిరిగిన గుబురువెంట్రుకలతో నిండిన బలమైన చేతులు... విశాలమైన ఛాతీ...

అతడ్ని అలా... అమాంతం అల్లుకుపోవాలన్నంత ఆవేశం కలిగింది ఒక్క క్షణం!

"ఇప్పుడే వస్తాను. టెన్ మినిట్స్..." అని అతడు వెళ్తుంటే... తనని తాను సంబాళించుకుని ఈ లోకంలోకి వచ్చింది.

"ఛ! ఇదేమిటి..." అని అనుకున్నా హృదయం మాత్రం థక్‌థక్‌మని కొట్టుకుంటూనే వుంది!

అతడు డ్రెస్ అయి వచ్చాక ఇద్దరూ మౌనంగా టీ తీసుకున్నారు. ఆ తరువాత అతడ్ని మౌనంగా అనుసరించింది... ఎక్కడికి... అని అడక్కుండానే.

మౌనంగా, నిశ్చలంగా డ్రైవ్ చేస్తున్న అతడిని మాట్లాడించే ధైర్యం లేకుండా వుంది. నిర్మానుష్యంగా వున్న రోడ్డుమీద ప్రక్కగా కారు ఆపాడు. కొంచెం దూరం నడిచి ఎత్తయిన బండరాళ్లమీద కూర్చున్నారిద్దరూ.

"అంతవరకూ మౌనమేనా మీ భాష?" అంటూ కాలం జాలిపడుతూ కదలిపోతోంది వారిమధ్య. సంజె చీకట్లు అలుముకుంటుంటే దూరాన దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

"డాడ్, ఫోన్ చేశారా?" అంది ఎలాగో కడకు గొంతు పెగల్చుకుని.

'ఓ ఎస్. మీ డాడ్ అన్ని విషయాల్లోనూ చాలా ఫాస్ట్!" అని నవ్వాడతడు.

నీల తలవంచుకుంది. అలా నవ్వకు

దోమతెర

పొద్దున్నే లేచిన గజలక్ష్మి...
"రాత్రి ఒక్కదోమయినా లేదండీ విచిత్రం" అంది భర్త నారాయణతో.
"దోమతెర తెచ్చాను కదా..అందుకే" చెప్పాడు నారాయణ.
"దోమతెర తెచ్చారా! ఎప్పుడు? ఎక్కడ పెట్టారు. రాత్రి మనింట్లో వేసుకోలేదే" అంది గజలక్ష్మి.
"అదిగో అక్కడ" అంటూ ఇంటిపక్కనే మురికి గుంటమీద కప్పిన దోమతెరను చూపించాడు నారాయణ.

కె.వెంకటరామలక్కయ్య
(కంకిపాడు)

రాహుల్. ఆ నవ్వు నా హృదయాన్ని పిలుస్తుంది అనుకుంది. ఏదో చెప్పాలనుకుంది. సాధ్యం కాలేదు. గుండె గొంతుకలో కొట్లాడింది.

అతడు ఆమెవంక సూటిగా చూశాడు. ఆ చూపుల్ని ఎదుర్కోలేక ఆమె రెప్పలువాలిపోయాయి. ఆమె చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. వెచ్చటి అతడి స్పర్శలోని ఆప్యాయతకీ, అనునయానికీ... ఆమె ఇక ఆగలేకపోయింది. జలజలా ప్రవ ప్రవహించాయి కన్నీళ్లు.

ఆమె కన్నీటిని మృదువుగా తుడిచాడు. "నీ ఇష్టం, నీ ఇష్టమే... కాదనను–నీలా–కానీ ఒక్కమాట, నీవులేకుంటే నేనూ ఇలాగే వుండిపోతాను. నీకుతప్ప మరెవరికీ స్థానం లేదు నాలో!"

అతడివంక చూచింది. ఆర్తి నిండిన కళ్లతో తనవంకే చూస్తున్నాడు. అతడి చేతిని హృదయానికి హత్తుకుని, గాఢంగా చుంబించింది. "రాహుల్ నేనెందుకు నిరాకరించానో కారణం అడగవేం?"

"నాకు తెలుసుకనుక"

నివ్వెరపోయింది... నీల. అతడి చేతని వదిలివేసింది. "అంటే నా గురించి ... అంతా... నీకు తెలుసా?"

"అవును"

"ఎవరు చెప్పారు?... డాడ్... లేక డా. భార్గవా?"

"ఎవరూ కాదు"

"మరెలా తెలుసు...? చెప్పు రాహుల్...?" అనడిగింది అసహనంగా.

కొంచెంసేపు మౌనంగా వున్నాడు. "ఎలా తెలుసన్నది నేను చెప్పను ఇప్పుడు. ఆ విషయం మరో నిజంతో ముడివడి వుంది..."

"ఏమిటా నిజం...?" విస్మయంగా ప్రశ్నించింది.

"ఇప్పుడుకాదు... సమయం వచ్చినపుడు చెబుతాను."

నీల మరేమీ మాట్లాడలేదు. మనస్సు చితికిపోయినట్లయింది. ఎత్తయిన శిఖరంనుండి అగాధమైన లోయలోకి పడిపోయినట్లు కుంగిపోయింది.

పైకిమాత్రం పేలవంగా నవ్వుతూ "అబ్బ. పజిల్స్‌లో మాట్లాడడం ఎప్పటినుండి నేర్చుకున్నావు?" అంది.

అతడు నవ్వాడు. "నీకంటేనా...?" ఆమె నడుము చుట్టూ చేతులువేసి ఆప్యాయంగా తన దగ్గరకు లాక్కున్నాడు. "చూడునీలా ఎంతో చిన్న విషయాన్ని కొండంతలుగా భావించి బాధపడుతున్నావు... ఇది కేవలం ఓదార్పుకాదు..."

నీల ఏమీ మాట్లాడలేదు. మౌనంగా అతడి గుండెల్లో వొదిగిపోయింది. తన బాధ ఎవరికీ అర్థం కాదు! అలా వొదిగిపోతే కొంచెం వూరటా శాంతి లభించాయి మనస్సుకు. తరువాత ఏదో నిర్ణయానికి వచ్చినదాన్లా ఒక్కసారిగా అతనినుండి విడివడింది.

"అయితే రాహుల్. నిన్ను పెళ్లిచేసుకోవడానికి అంగీకరించాననుకో... ఒక మాటివ్వాలి."

"చెప్పు..."

"వుహుఁ. అలా కాదు ప్రామిస్ చెయ్యాలి"

"అలాగే" చేతిలో చెయ్యివేశాడు. "చెప్పు"

"ఈ ప్రామిస్‌ని అతిక్రమించావంటే ఏం చేస్తానో తెలుసా...?"

"వూ..."

"ఎవ్వరూ కనీ వినీ ఎరుగనటువంటి దారుణమైనపద్ధతిలో ఆత్మహత్య చేసుకుంటాను" అంది.

అతడు నవ్వాడు.

"నవ్వకు. నేనెంత మొండిదాన్నో నీకు తెలుసు"

"సరే చెప్పు..."

"అయితే విను. మన వివాహం అవుతుంది. నేను నీ అడుగుజాడల్లోనే నడుస్తాను. నువ్వు కొట్టినా తిట్టినా హింసించినా ఆనందంగా సహిస్తాను... కానీ..."

"వూ... చెప్పు..." అతడిలో ఎటువంటి ఆత్రుతా, ఆసక్తీ లేవు.

నీలకి ఎలా చెప్పాలో తెలియలేదు. కాసేపు తటపటాయించింది... నేలచూపులు చూస్తూ... "కానీ కానీనువ్వు నాతో అది చెయ్యటానికి వీల్లేదు..." అనేసింది గబగబా.

'అది' అంటే ఏమిటీ... అని అడుగుదామనుకున్నాడు. అంతలోనే అదేమిటో అర్థం అయ్యిందతడికి.

అతడి వదనంలో ఏ మార్పూ లేదు. అతడొక్కసారి షాక్ తగిలినట్లుగా ఫీలవుతాడు అనుకుంది. రకరకాలుగా వాదిస్తాడు. నచ్చజెప్పబోతాడు అనుకుంది. కానీ అతడు తనని మెల్లగా దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. కళ్లలోకి చూశాడు జాలిగా... "ప్లీజ్ రాహుల్... అలా చూడకు. అంత

కను రెప్పల పరిశోధన

మన ఆలోచనా సరళికి మన కనురెప్పలు అద్దం పడ్తాయంటున్నాడు అమెరికాకు చెందిన జాన్ స్టెర్న్ అనే శాస్త్రవేత్త! కనురెప్పలు ఆర్పినపుడు మన ఆలోచనంకు విశ్రాంతి ఇస్తున్నట్లేనట! పసిపిల్లలు ప్రతి రెండు నిముషాలకోసారి కనురెప్పలు ఆర్పితే పెద్దవారు ప్రతి నిముషానికీ పది పదిహేను సార్లు ఆర్పుతారట!

కను రెప్పలు ఆర్పే పద్ధతిని పరిశీలించటం ద్వారా మన జ్ఞాపకశక్తి, నిర్ణయాలు తీసికోవటంలో చొరవ, విసుగు, ఉత్సాహం వంటి లక్షణాల్ని విశ్లేషించవచ్చునని స్టెర్న్ అంటున్నాడు. మరి ఇకనుంచి.. రెప్పలు ఆర్పేటప్పుడు జాగ్రత్తగా ఉండండి సార్! స్టెర్న్‌గారు ఎదురైతే... మిమ్మల్ని నిలబెట్టి మీగుట్టురట్టు చెయ్యగలడు!

జూపిటర్

ప్రేమని నేను భరించలేను. నా హృదయం ఏమైపోతుందో నాకే తెలియదు' అనుకుంది.

"అంతేనా...? ఇంకా ఏదో పెద్ద పరీక్ష పెడతావనుకున్నాను!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"రాహుల్. బాగా ఆలోచించుకో..."

"అవసరంలేదు"

"నీకు అన్యాయం జరుగుతుందేమో..."

"లేదునీలా. నా ప్రేమ నాకు దక్కుతోంది..."

"కోరికల్లో...?"

"నిగ్రహించుకోగలను"

అతడి ఔన్నత్యానికి చలించిపోయింది.

"రాహుల్... ఇంకోమాటకూడా చెబుతాను. నీ హృదయం నీ ప్రేమా నాదైనపుడు నాకింకేమీ అవసరంలేదు... నీవు నాద్వారా లభించని శారీరక సుఖాన్ని మరెవ్వరితో పొందినా నాకభ్యంతరం వుండదు. నేను కించిత్తుకూడా బాధపడను"

"నీలా..." బాధగా అన్నాడు. "నాపట్ల నీకున్న ఆరాధన ఎంత పవిత్రమైందో నీమీద నాకున్న ప్రేమా అంతే. అది ఆత్మకి సంబంధించిందేగాని... శరీరానికి కాదు.. నీవులేకపోతే నాకు మరేమీ వద్దు. నీ మనస్సుకు సంతోషం కలిగించడానికి నువ్వెలా వుండమంటే అలాగే వుంటాను. ఒక్కమాట చెప్పనా...?" కళ్లలోకి సూటిగా చూశాడు. "ఆ కొండశిఖరంమీదనుండి దొర్లిపడ్డ ఎండరాయిని ఆపగల శక్తి నాలో వుందో లేదో నాకు తెలియదుకాని నీ కన్నుల్లోనుండి జారిపడే ఒక్క కన్నీటి బిందువుని... అడ్డుకోగలిగితే నాకదేచాలు... నీలా ... ప్లీజ్... బిలీవ్ మి!"

ఆపుకోలేని ఆనందంతో... తృప్తితో అతడ్ని అల్లుకుపోయింది. ఉద్వేగంలో మాటలు రాలేదు. అతడు తనని పరిపూర్ణంగా అర్థం చేసుకున్నాడు... అయినా ఈ ఉత్కృష్టమైన ప్రేమ... ఎవరికి లభిస్తుంది! అంతటి త్యాగం ఎవరు చేస్తారు? ఆనందంతో, గర్వంతో మనసు పొంగిపోయింది.

"నీలా నీకు నేను చెప్పాల్సిన ఒక నిజం వుందన్నానుకదూ...!"

"ఏమిటది...?"

"ఇప్పుడుకాదు. మన వివాహం అయ్యాక చెబుతాను. నీవూ నాకో మాట ఇవ్వాలి."

"చెప్పు రాహుల్"

"ఆ నిజం తెలిసికా నన్ను ద్వేషించనని మాటఇవ్వాలి"

"అర్థం అయ్యింది. పెద్దిల్లు సెటిల్ కాకుండానే చిన్నిల్లు సెటిల్ చేసుకుంటావు.. ఎక్కడో..." అని నవ్వింది.

"ఛ... అదేంకాదు"

"నాతో పొందని సుఖాన్ని మరెవరితో పొందినా అభ్యంతరం లేదన్న నాకు నీ గురించి, నీ గతం గురించి అంక్షలేముంటాయి రాహుల్... నువ్వు చెప్పబోయే నిజం ఎటువంటిదైనా నిన్ను

ద్వేషించడం అన్నది కలలోకూడా జరుగదు. నీవు హంతకుడివైనా, దొంగవైనా... ఎటువం టివాడివైనా నీ పట్ల నాకున్న ఆరాధన చెక్కు చెదరదు. ఐ లవ్‌యూ ఫర్ ఎవర్!'' అంది దృఢంగా.

అతడు తృప్తిగా నిర్వేశించాడు.

* * *

మే నెల ఐదవ తేదీన నీలా రాహుల పెళ్ళి వైభవంగా జరిగింది.

హనీమూన్ అప్‌స్టర్‌డావ్‌లో అరేంజ్ వెయ్యాలని నిరంజన్‌గారు హడావిడీ పడుతుంటే నవ్వుకున్నారు నీలా, రాహుల్. విదేశాలికి వెళ్ళడం నీలకి ఇష్టం లేదు. అందరూ ఎక్కడకో ఒక (పదేశానికి వెళ్ళాలని బలవంత పెడుతుంటే చివరికి నందీహిల్స్ వెళ్ళడానికి నిర్ణయించుకున్నారు.

మధ్యాహ్నం రెండుగంటల ఫ్లయిట్‌లో బెంగుళూరుకు చేరుకున్నారు. అక్కడనుండి కారులో సాయం(తం అయిదుగంటలకి చేరుకున్నారు నందీహిల్స్.

నీలకి చాలా ఇష్టమైన (పదేశం అది. సము(ద తలానికి కొన్నివేల అడుగుల ఎత్తులో..... ఆకాశాన్నంటే కొండ శిఖరాలూ... మంచుతో నిండిన లోయలూ... పచ్చటి (పకృతీ... పరిమళగాలీ... ఇక రాహుల్ సాన్నిహిత్యంలో... ఆ అనుభూతి.... తృప్తిగా కళ్ళు మూసుకుంది నీల.

రా(తి ఎనిమిది గంటల సమయం. కాటేజ్‌కి కొంచెం దూరంలో గడ్డిలో వెల్లకిలా పడుకుని వున్నాడు రాహుల్, తపస్విలా నిశ్చలంగా కళ్ళు మూసుకుని.

పచ్చటి, పువ్వులాంటి మెత్తటి శాటిన్ నైటీలో అక్కడికి వచ్చిన నీల మనసు

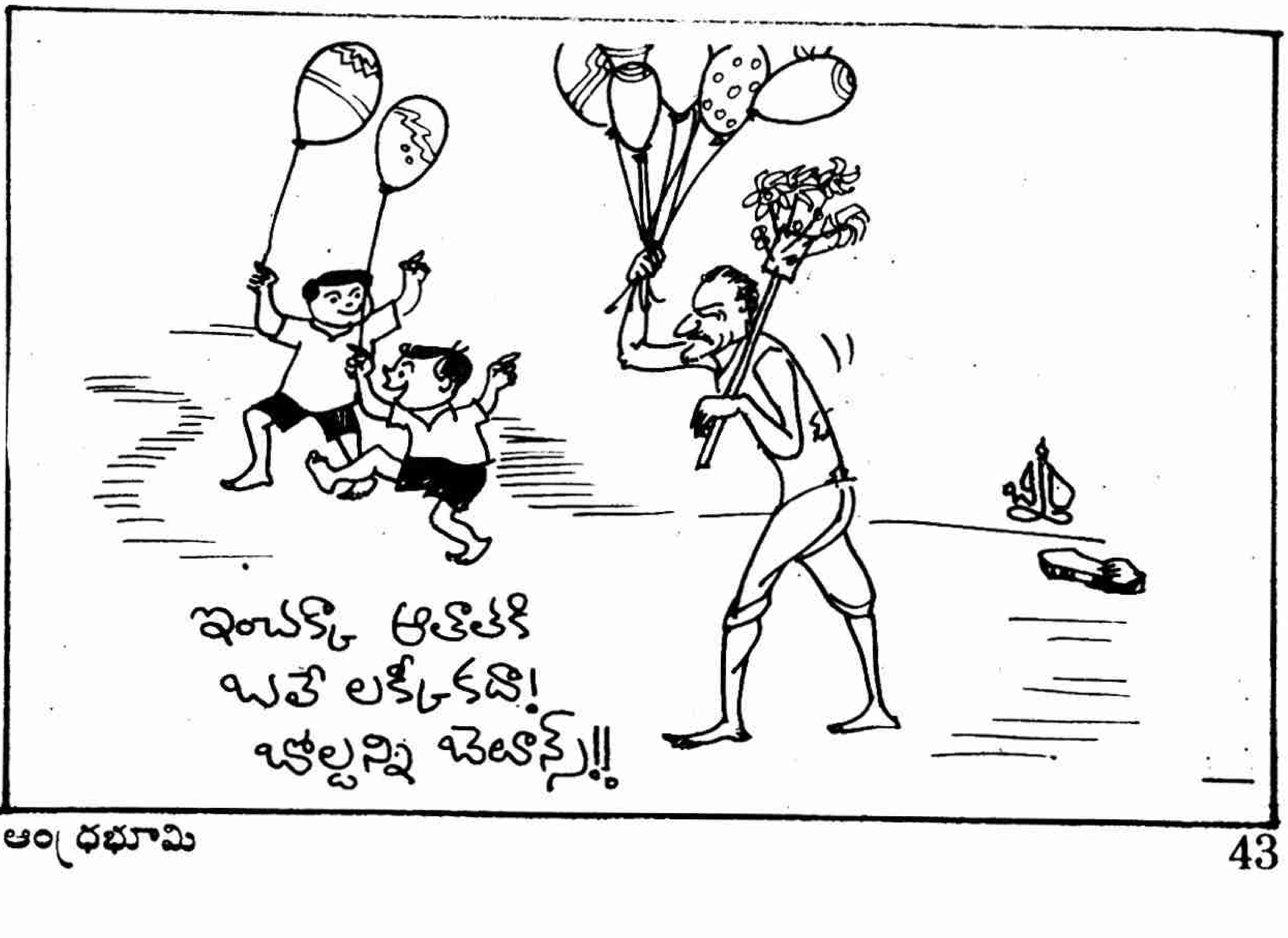

ఎవ్వుక్కుమంది ఒక్కక్షణం అతడ్ని అలా చూడగానే. 'సాధారణంగానే యువకులు, తమ జీవితాల్లోని ఫస్ట్‌నైట్‌ని ఎంత మధురంగా ఊహించుకుని ఎదురుచూస్తారో...' రాహుల్ జీవితంలో తను భరించలేని నిరాశని మిగిల్చింది. బాధగా మూలిగింది మనస్సు ఒక్క క్షణం. మరునిముషం ఆ భావనని ప్రక్కకు పెట్టింది. మెల్లగా అతడి వద్దచేరి ప్రక్కన కూర్చొంది.

అతడు కళ్ళు తెరిచాడు. అతడి కళ్లలో అదే ప్రశాంతత! అదే నైర్మల్యం. అదే చెక్కుచెదరని చిరునవ్వు!

తనని మెల్లగా లాక్కుని మెడ క్రింద గాఢంగా చుంబించాడు.

అతడి స్పర్శలోని ఆ వెచ్చదనం షాక్‌లా తగిలి ఆమె తనువంతా ప్రకంపించింది. దూరంగా జరిగింది. ఇన్నాళ్ళూ ఎంత సమీపంగా వున్నా ఆ విషయం వేరు. ఇప్పుడు తామిద్దరి మధ్యా, ఎటువంటి హద్దులూ లేవు...

అతడు నవ్వాడు! తన ఆలోచనలని గ్రహించి, "నిన్ను ఉద్రేకపరచాలని కాదు నా ఉద్దేశ్యం. నా ప్రామిస్‌ని మరచిపోలేదు. భయపడకు"

"నీ మీద నాకు నమ్మకం ఉంది రాహుల్.... నా భయం నేనే నిగ్రహం కోల్పోతానేమోనని" అంది బేలగా. "అదే జరిగితే... ఆ కవిపించే శిఖరం మీదనుండి... ఆ లోయలోకి...." నీల తన మాటల్ని పూర్తి చెయ్యలేదు. మొహం అటు తిప్పుకుంది.

ఆమె మాటల్లో ధ్వనించిన మొండితనానికి అతడికి కోపం రాలేదు. నవ్వాడు జాలిగా.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది నీలకి. "రాహుల్ నీవు నాతో చెప్పాలనుకున్న ఆ నిజం ఏమిటి?"

"విన్న తరువాత నన్ను ద్వేషించవు కదూ...?"

"వుహూ...."

"నాకూ దూరం కావు కదూ...?"

"వూహూ" అతడి చేతిని తన హృదయానికి హత్తుకుంది.

"నన్ను ఎప్పటిలాగానే ప్రేమిస్తావు కదూ...?"

"అబ్బ. అవునన్నాగా. కమాన్ చెప్పు" అంది చిన్నపిల్లలా అతడి చేతుల్ని కుదుపుతూ.

అతడు ఆమె చేతిని విడిపించుకుని దూరంగా వెళ్ళాడు.

"నీలా అటు చూడు!"

అతడు చూపించిన వైపు చూసింది.

"గులాబీలు... చాలా అందంగా ఉన్నాయి కదూ...?'

"అవును"

"ప్రత్యేకించి ఆ ఎర్రగులాబీలు...!!" నవ్వుతూ ఇటు తిరిగాడు.

ఫెళ్ళున కొరడాతో కొట్టినట్లు అతడి వం క విభ్రమంగా చూచింది.

"ఒక్కసారి... గతంలోకి చూసుకో నీలా... శ్రీనగర్ కాలనీ... బంగళా... గులాబీలూ..."

భయంతో విశాలమైన కళ్ళతో అతడి వంక చూచింది.

"నన్నింకా పోల్చుకోలేదా నీలా..."

"...."

"నేను... నేను... రోహిత్‌ని..."

"రోహిత్.... " వెయ్యబోయిన కేక గొంతులోనే ఎవరో నొక్కివేసినట్లయింది.

అతడి వంకే వెర్రిగా చూచింది.

కళ్ళుతిరిగి క్రింద తూలి పడుపోతుంటే పరుగున వచ్చి పొదివి పట్టుకున్నాడు రాహుల్.

కాటేజ్‌లో బెడ్‌మీద పడుకున్న నీలకి కొంచెంసేపు స్పృహలో ఉండీ లేనట్లే అనిపించింది. రాహుల్ తనని వదిలివేసి బయటికి వెళ్ళిపోయాడు మొహం చూపించలేక. కళ్ళు మూసుకుని ఏడవ నారంభించింది నీల. కళ్ళు తెరిస్తే ఎవరో రాక్షసుడు కన్పిస్తాడేమోనన్నంత భయం! బాధ!

"ఇది నిజమేనా...?" నమ్మలేక తిరిగి తనని తాను ప్రశ్నించుకుంది. మౌనంగా రోదించడం తప్ప ఏమీ చేయలేకపోయింది.

ఎర్రగులాబీలు... బంగళా... రోహిత్... భయంకరమైన జ్ఞాపకాలూ, ఇన్నాళ్ళూ తనని నీడల్లా వేటాడి వేధించి... చివరకు... ఇలా ఈ విధంగా తనని కబళించి వేశాయా? ఎంత వద్దనుకున్నా కళ్ళముందు పిశాచ నృత్యం చెయ్యనారంభించాయి!

తనకి ఎనిమిదేళ్ళు. శ్రీనగర్‌లో ఒక ఫ్లాట్‌లో వుండేవాళ్ళు. అప్పుడు అమ్మకూడా వుండేది. కొత్తగా వెలుస్తున్న కాలనీ. ఎక్కువ ఇళ్ళు వుండేవి కావు. చాలాదూరంలో ఒక బంగళా ఉండేది. చుట్టూ ఎత్తైన గోడ. విశాలమైన ఆవరణలో ఎన్నో చెట్లు! అంత పెద్ద ఇంట్లో ఇద్దరే... ఇద్దరుండేవారు నౌకర్లు కాక. ఆయన ఓ రిటయిర్డ్ నేవల్ ఆఫీసర్, ఆయన కుమారుడు పదహారేళ్ళ రోహిత్... వాళ్ళమ్మ వాళ్ళ డాడీని వొదిలేసి మరొక పెళ్ళి చేసుకుందని చెప్పుకునేవారు.

తనకి గులాబీలంటే చాలా ఇష్టం. వాళ్ళ ఇంటినిండా గులాబీలే... రకరకాల

సుఖం

"ఊ..అయితే పెళ్లయ్యాక మా అమ్మాయిని సుఖపెట్టగలననే నమ్మకం నీకుందా?" అడిగాడు రాఘవరావు తన కూతుర్ని ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకుంటానని అడగడానికొచ్చిన వీరేశాన్ని.

"ఆ విషయంలో మీరేం వర్రీ కాకండి. ఎందుకంటే ఆ విషయాన్ని రూఢి చేసుకునే నేను మీ దగ్గరకొచ్చాను" చెప్పాడు వీరేశం.

కె.వెంకటరామ అక్కయ్య (కంకిపాడు)

గులాబీలు! ఎవరూ లేరు కదా...! ఏం చేస్కుంటారో...! అనుకునేది. తను ఆశగా చూస్తున్నప్పుడల్లా రోహిత్ పలుకరించేవాడు. గులాబీలు కోసి ఇచ్చేవాడు పరాచికాలేవాడు.

ఒకరోజు తనని అదేపనిగా ఇంట్లోకి పిలిచాడు. ఫ్రిజ్‌లోనుండి ఐస్‌క్రీం తీసి ఇచ్చాడు.

"మీ ఇంట్లో నౌకర్లేవయ్యారు రోహిత్...?"

"ఏదో జాతర వుందని సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు"

"నీ వొక్కడికీ భయం వెయ్యదూ...?"

"వుహూ..."

అతడివంక విచిత్రంగా చూచింది.

ఇల్లంతా చూపించాడు. "వీలా... మా నాన్నగారు ఊటీనుండి ప్రత్యేకంగా తెప్పించారు రెడ్ రోజెస్. పైన డాబామీద పెంచుతున్నాం చూపిస్తా రా"

డాబామీదకి తీసుకువెళ్ళాడు.

'అబ్బ ఎంతందంగా ఉన్నాయో చారడేసి ఎర్రగులాబీలు!' అనుకుంది.

తనకి చాలా సంతోషం వేసింది. అబ్బ ఎన్ని గులాబీలు.

జేబులోంచి ఫైవ్‌స్టార్ చాక్‌లెట్ బార్ తీసి ఇచ్చాడు. గాఢంగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు ఎత్తుకుని. తరువాత అతడు జేబులోంచి తీసిన వస్తువుని చూసి భయపడింది.

కత్తి!

"అదెందుకు రోహిత్?"

"నా దగ్గర ఎప్పుడూ వుంటుంది భయపడకు!" అని నవ్వాడు ఒళ్ళో కూర్చోపెట్టుకుని ఇష్టం వచ్చినట్లు ముద్దుపెట్టుకుంటూ. అతడి చేతులు తనని ఎక్కడెక్కడో నొక్కేస్తున్నాయి, అదిమేస్తున్నాయి.

"నీ కెప్పుడూ... నేను ఇన్నేసి పువ్వులిస్తున్నాను కదా! మరి నువ్వు నాకేమిస్తావు?" అనడిగాడు.

"ఏం ఇవ్వాలి?" అంది అమాయకంగా.

"నేనేం చేసినా నువ్వు నువ్వు ఊరుకోవాలి... సరేనా?" అన్నాడు.

తను తల ఊపింది.

వాటర్ టాంక్ వెనుకగా తనని తీసుకెళ్ళాడు. పడుకోబెట్టాడు. అతడి కళ్ళలోని ఉద్రేకం... కసి... అప్పుడు తనకేమీ అర్థం కాలేదు. కానీ భయం వేసింది. అయినా నోరు విప్పలేదు. అతనలా ఉద్రేకంగా మీద పడుతుంటే, వున్నట్టుండి అలా మారిపోయిన అతణ్ణి వింతగా చూసింది.

తరువాత అతడు తాను ఎప్పట్నుంచో అనుకుంటున్నదాన్ని చెయ్యడానికి, శతవిధాలా ప్రయత్నించ నారంభించాడు... 'ఛీ! ఏమిటది రోహిత్! ... నన్ను వెళ్ళనీయి...!" అంటూంటే అతడు వినిపించుకోలేదు. తరువాత వున్నట్టుండి ఏదో విజయం సాధించినవాడిలా... అతడు తన రాక్షసత్వాన్ని కొనసాగించ

ప్రారంభించాడు.... కత్తితో లోలోపల కండరాల్ని చీలుస్తున్నట్లు... బాధ... భయంకరమైన ఆ విచిత్రహింసని భరించలేక వెర్రికేకలు వేసింది. ఏడవనారంభించింది. "రోహిత్... వదులు... వెళ్ళనీ...తీసెయ్... అమ్మా... నొప్పి..." అని ఆక్రందన చేస్తున్న తన నోరు నొక్కేశాడు బలంగా. పశువులా విజృంభించనారంభించాడు. తను భీకరంగా చేస్తున్న ఆర్తనాదం ఎవరికీ వినిపించలేదు.

"ఊర్కో... కొంచెంసేపు..." అని బుజ్జగించాడు. కర్కశంగా బెదిరించాడు. ఆ హింసని అలా ఆపకుండా కొనసాగించాడు చాలాసేపటి వరకు. తరువాత కత్తితీసి చూపించాడు. 'ఎవరికైనా చెప్పావంటే దీన్తో పొడిచి చంపేస్తాను. మా యింట్లో రివాల్వర్ కూడా ఉంది. దాన్తో మీ డాడీని కూడా చంపేస్తాను" అన్నాడు.

అలాగే కత్తి చూపించి బెదిరించి తనని మరో నాలుగు రోజులు అలాగే చేశాడు. అతడి కోపం, ఉద్రేకం చూసి భయపడి తను ఎవరికీ చెప్పలేదు. తరువాత తను దొంగతనంగా దాచిన రక్తసిక్తమైన తన బట్టలు బయటపడి నిజం తెలిసింది.

తనని ఎంతో ముద్దుచేసే డాడీ తనని ఆరోజు బెల్ట్‌తో ఎంతగా కొట్టారో... అసలక్కడకెందుకెళ్ళావంటూ... 'నాతో ఎందుకు చెప్పలేదు' అని ఉగ్రులయి... తనని... దాదాపు చంపేసేనంతగా కొట్టారు! ఎవరూ అడ్డుపడకపోతే... తాను నిజంగా చచ్చిపోయేదే... ఆ దెబ్బలకి!

తరువాత జరుగుతున్నది తనకేమీ అర్థం కాలేదు... తన గురించి పేపర్లో పడడమూ... హాస్పిటల్... డాక్టర్లూ.. ఏవో ప్రశ్నలూ... పోలీసులు...
కోర్టూ... ఇంకా ఏవేవో...

స్కూలుకి వెళ్తే పిల్లలు తనని ఏదోలా చూస్తున్నట్లనిపించేది. టీచర్లని చూస్తే భయం వేసేది. ఎవరైనా నవ్వుకుంటూ కనిపిస్తే తననుచూసి నవ్వుకుంటూ చెవులు

కొంగారూ ప్రతిభ

జంటనగరాల్లో ఈనాడు ఎంతటి నీటి కొరత ఉందో.. అందరికీ తెల్సిన విషయమే! అయితే ఎడారుల్లో ఉండే "కొంగారూ" అనే ఓ జాతి ఎలుక గురించి తెలుసుకొంటే జంటనగరవాసులకు అసూయకల్గక మానదు! ఎందుకంటే ఆ ఎలుక వాతావరణం నుంచి తేమను గ్రహించి.. ఆ తేమలోని నీటితో కాలక్షేపం చెయ్యగలదట!

అంతేకాదు! అది తినే మామూలు ఆహారం నుంచి కూడా శరీరంలోనే నీటిని ఉత్పత్తిని చేసుకోగల.. జీవ ప్రక్రియ దాని సొత్తట! మరి.. వెంటనే మనమంతా ఈ ఎలుక శిష్యరికం చేస్తే పోతుందేమో?

జూపిటర్

కొరుక్కుంటున్నట్లనిపించేది. వయసు పెరుగుతున్నకొద్దీ తనకు జరిగిందేమిటో అర్థం కాసాగింది. బాధతోనూ సిగ్గుతోనూ మనసు చితికిపోయేది. సినిమాల్లో అటువం టి దృశ్యాలు వచ్చినప్పుడు భయంతోనూ, అసహ్యంతోనూ కళ్ళు మూసుకునేది. ప్రేమికులూ, భార్యాభర్తలూ అలా చేసుకుంటారంటే నమ్మలేకపోయేది. అసహ్యం వేసేది. తాను పెళ్ళిచేసుకోదు. అలాంటి పని చెయ్యదు అనుకునేది.

కాలేజ్‌లో కూడా ఎవరితో కలిసేదు కాదు. మాట్లాడేది కాదు. తరువాత రాహుల్‌తో పరిచయం. అతడి ఉన్నతమైన వ్యక్తిత్వం పట్ల ఆకర్షణ... ఎంత ప్రయత్నించినా దూరం కాలేకపోయింది....

తాను అంత ఉన్నతంగా ఆరాధించిన రాహుల్... ఆ రోహిత్! తనకి ఇంకా నమ్మకం కుదరడం లేదు. రోహిత్... ముక్కుపచ్చలారని వయస్సులో.... తన మీద ఆ దారుణం జరిపిన రోహిత్... ఈ రాహులేనంటే... ఎలా నమ్మడం!

ఆవేదనని దిగ్రమింగి లేచి కూర్చుంది. గదిలో రాహుల్‌లేడు. తల్లో ఎవరో సమ్మెటలతో కొడుతున్నట్లు భరించలేని వేదన! మంచినీళ్ళు తాగి కొంచెం స్థిమితపడింది.

'అతడిమీద తనకి ద్వేషం ఉండకూడదు. అతడికి మాట ఇచ్చింది. గతంలో ఎటువంటివాడైనా అతడు తన రాహులే ఇప్పుడు కూడా. అతడు తలుచుకుంటే ఈ నిజాన్ని దాచి ఉంచవచ్చుకదా' అనిపించేది.

'పైగా తనతో అలా చెయ్యనని మాట ఇచ్చాడు. ఎంతో నిగ్రహంతో మసలుకున్నాడు. ఎంత చేరువలో ఉన్నా ఏనాడూ హద్దులు మీరలేదు. గతంలో బాల్యంలో అలా చేసినా... ఈనాడు మాత్రం... అతడు ఉత్తముడే.. హియీజ్ మై రాహుల్. తన ప్రేమైక మూర్తి రాహుల్!' అనుకుంది ఎంతో ఆలోచించిన మీదట. హృదయం కొంచెం తేలికపడింది. మెల్లగా లేచి బయటికి వెళ్ళింది.

బయట చీకట్లో బండరాతిమీద కూర్చొని ఉన్నాడతడు మోకాళ్ళలో తలదాచుకుని. అతడి తలమీద చెయ్యివేసి జుట్టులోనికి వేళ్ళు పోనిచ్చింది ఆప్యాయంగా... "ఇట్స్ ఆల్‌రైట్ రాహుల్! ఫర్‌గెట్ అబౌట్ యిట్.." అంది అనునయంగా.

అతడు తలెత్తి చూశాడు. అతని కళ్లల్లో నీరు!

కడసారి తీర్పు వినబోయే ముద్దాయిలా దీనంగా చూస్తున్న అతడ్ని చూడగానే ఆమె హృదయం ద్రవించింది.

"నా ఫామిలీ బ్యాక్‌గ్రౌండ్ మంచిది కాదు నీలా. అమ్మ డైవోర్స్ తీసుకుంది. నాన్న నన్ను క్రమశిక్షణలో పెంచలేదు. ఒంటరిగా పెరిగాను. కావల్సినంత స్వేచ్ఛ. పట్టించుకునేవాళ్ళే లేరు. నేను చదివే పుస్తకాలూ, చూసే సినిమాలు ఎలాంటివో

ఎవరికీ తెలిసేది కాదు. ఒక్కసారి విపరీతమైన ఉద్రేకం కలిగేది. దాన్ని చల్లార్చుకోవడం ఎలాగో తెలీక పిచ్చివాడ్ని అయిపోయేవాడ్ని. నాన్నగారి వద్దకు ఎవరెవరో ఆడవాళ్ళు వస్తుండేవారు. నాన్నగారి గదిలోకి దొంగతనంగా చూసే అలవాటు కూడా ఉండేది.

నీలా... నీవు అనుభవించిన క్షోభకంటే ఎక్కువే అనుభవించాను. శిక్షని ఆనందంగా అనుభవించాను. నీవు అసహాయంగా చేసిన ఆక్రందన వినిపించేది. రాత్రిళ్ళు హఠాత్తుగా నిద్రలేచి ఏడ్చేవాడిని. నిన్ను చూడాలని పరితపించేవాడిని. నాన్నగారు పోయారు. చిన్నాన్నగారు దగ్గరకు తీసి చదివించారు. నిన్ను కలవాలని ఎన్నో ఏళ్ళు ఎదురుచూశాను. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటే... మనిద్దరి వ్యధకి అదో అందమైన పరిష్కారం కాగలదనిపించింది. కానీ... నేను రోహిత్‌వని తెలిస్తే నన్ను ప్రేమించగలిగే దానివా...? మీ నాన్నగారికి తెలుసు. ఆయన అన్నిటినీ మరిచిపోయారు. అందుకే అంగీకరించారు. నన్ను క్షమిస్తావు కదా... నీలా...?'' తప్పుచేసిన చిన్నపిల్లవాడిలా అతడలా అడుగుతుంటే, మాట్లాడలేక అతడ్ని మౌనంగా హృదయానికి హత్తుకుంది నీల.

నందీహిల్స్ నుండి తిరుగు ప్రయాణంలో ఇద్దరూ మౌనంగానే వుండిపోయారు. రాహుల్ మునుపటిలా కాకుండా... నిర్లిప్తంగా ముభావంగా ఉన్నాడు. నీల కన్నుల్లోకి చూడలేక పోతున్నాడు. నీల అతని వైపు చూస్తే చాలు

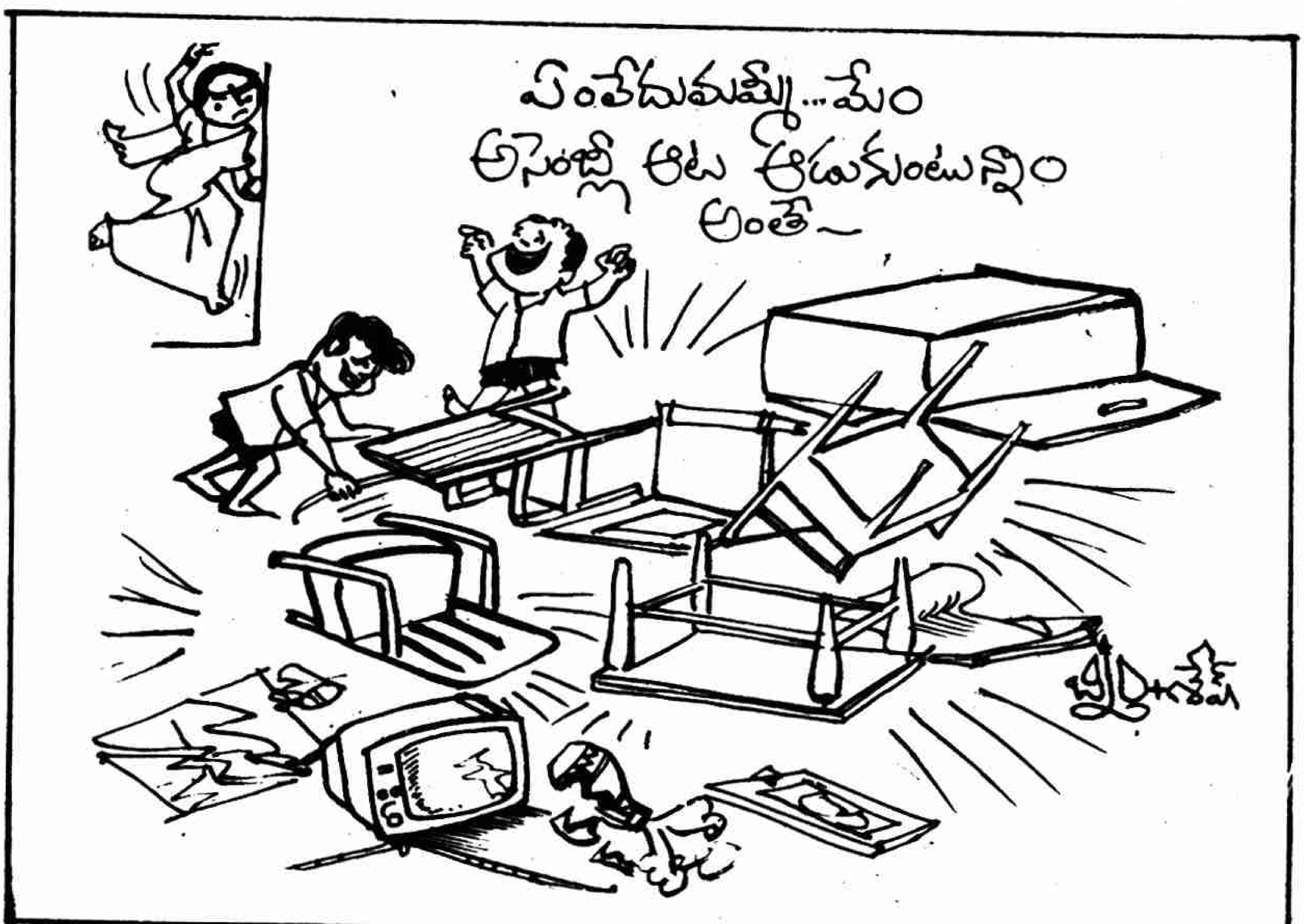

తలవంచుకుని మరెటో చూస్తూ వుండిపోతున్నాడు. నవ్వుకుంది నీల. ఇప్పుడు తనకి రోహిత్ అంటే ద్వేషం లేదు. రాహులే రోహిత్ అయినా మరెవరైనా తను మాత్రం అతడ్ని ఎప్పటిలాగా ప్రేమిస్తున్నది!

ఆకాశాన్నంటే యూకలిప్టస్ చెట్లు... దట్టంగా పెరిగిన గడ్డి... గుడ్డివెన్నెల... వినీలాకాశం...

వెల్లకిలా పడుకుంది నీల. తనవంక నిశ్శబ్దంగా చూస్తున్నాడు రాహుల్... 'మాటలన్నీ... ఏమైపోయాయి రాహుల్? ఏదైనా మాట్లాడు...!' అని అందామనుకుంది. కానీ తనకీ మాటలు రావడం లేదు. చిత్రంగా. అతడి కళ్ళలోకి అలా నిశ్శబ్దంగా చూస్తూ వుండిపోయింది. అతని కళ్ళలో అదే ప్రశాంతత... అదే నైర్మల్యం...!

అతడి మెడచుట్టూ చేతులు వేసి లాలనగా... అతడి మొహాన్ని తన మీదకు లాక్కుంది... సన్నగా కంపిస్తున్న ఆమె పెదవుల మీద అతడు సున్నితంగా ముద్దిడుతున్నాడు... కళ్ళు మూసుకుంది. కనురెప్పల్ని గాఢంగా.. ఆర్తిగా చుంబించాడు...

"నాకు... దూరం కాకు రాహుల్... ఐ లవ్ యు..." అంది నీల హృదయం లోతులనుండి వుబికిన వుద్వేగంతో.

సర్వమూ గాఢ సుషుప్తిలో మునిగిపోయినా ఆ రెండుజతల కళ్ళు మాత్రం నిర్విరామంగా మేలుకునే వున్నాయి... ఎక్కడో జారిపోయిన స్వప్నాలని వెదుక్కుంటూ...

అతడి వుచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాల ఉధృతం ఎక్కువవుతున్నది క్రమేణా... ఆమెలోని ప్రీత్వం నిశ్శబ్దంగా అతడికి దాసోహం అయిపోతోంది... అతడి ఆవేశంలోనే దగ్ధం అయిపోవాలన్న కాంక్ష... రగులుకుంటోంది... ఆమెలో...

ఆవేశంగా నిశ్శబ్దంగా... అతడు తనని ఆక్రమించేసుకుంటే... మొహంమీద నిర్లక్ష్యంగా పడుతున్న జుట్టుతో, పట్టలేని వుద్రేకంతో, దూకుడుగా... వెర్రిగా తనమీద... అలా విజృంభించిన ఆనాటి నూనూగు మీసాల రోహితే కనిపిస్తున్నాడు కళ్ళకి...! ఆ అనుభవం కళ్ళముందు నిలిచినా... ఇపుడు భయం వెయ్యడం లేదు... అసహ్యం వెయ్యటం లేదు... బాధ కలగడం లేదు... ఎందుకో...?

ఇన్నాళ్ళూ నిర్జీవంగా నిద్రాణమై వున్న తనలోని ప్రతి అణువూ... కొత్తగా ప్రాణం పోసుకుని అతడితో ఈ అనుభవం కోసం జాగృతం అవుతున్నట్లనిపిస్తోంది...

అలా జాగృతం అయిన ప్రతి అణువూ... అతడి స్పర్శతో పులకరించి, తపించి తహతహలాడుతూ స్వాగతం పలుకుతోంది... అతడిని తనలోకి... ఇంకా.... ఇంకా తనలోకి...

తనకి తెలియకుండానే ఆమె చేతులు అతడి నడుముచుట్టూ బిగుసుకుంటు న్నాయి...

అతడు రుచిచూపిస్తున్న ఈ అనుభవం ... బలంగా... వెచ్చగా... తీయగా... బాధగా... ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది...

యుగాలనాటి దాహం... ఈనాడు తీరుతున్నట్లుంది...

సన్నగా వీస్తోన్న ఈదురుగాలి వుధృతమవుతున్నది. ధూళిరేగ నారంభించింది. గాలికి రేగుతున్న ఎండుటాకులూ... ధూళీ... వారిని కప్పివేస్తున్నాయి. అయినా వారికే అంతరాయమూ కలగడం లేదు.

చూస్తుండగానే వెన్నెల మబ్బుల చాటుకు తప్పుకుంది.

చిరుజల్లు కురిసింది. తొలకరి జల్లు!

అతడు అలసిపోయి ఆమె మీద వాలిపోయాడు.

ఆమె పారవశ్యంతో కళ్ళు మూసుకుంది.

తడిసి చల్లబడిన ధరిత్రిమండి చిత్రమైన నిట్టూర్పులు! వింత సువాసనలు. అంతవరకూ కనుమరుగైన గుడ్డివెన్నెల తిరిగి ప్రవేశించి ఆ మధురమైన నిశ్శబ్దంలో పాలుపంచుకుంది.

మరుసటి సంవత్సరం రాహుల్, నీలాల వెడ్డింగ్ యానివర్శిరీ... ఘనంగా అరేంజ్ చేశారు నిరంజన్‌గారు. దాదాపు పెళ్ళికి చేసినంత హడావిడీ చేస్తున్నారు. అవధులు లేని ఆయన ఆనందానికి ఎన్నో కారణాలు... తను అమితంగా ప్రేమించే నీల వైవాహిక జీవితం స్వర్గతుల్యంగా గడచిపోతోంది. రాహుల్‌వంటి సమర్థతా చాకచక్యంగలవాడ్ని అల్లుడిగా పొందినందుకు తనకి అడుగడుగునా అభినందనలే! అన్నింటికీమించి తను మనుమడిని ఎత్తుకోబోతున్నాడు!

[illegible] [illegible]. [illegible]. షాంపేన్ మంచినీళ్ళలా ప్రవహిస్తోంది.

ఆనాటి పార్టీకి ముఖ్య అతిథి డాక్టర్ భార్గవ ఆయన ప్రాణమిత్రుడూ... ఫామిలీ

లాభం

ఇద్దరు మందుభాయిలు మందువల్ల నష్టమా? లాభమా? అన్న విషయం గురించి చర్చించుకుని తేల్చుకోలేక దారినపోతున్న దేవదాసుని ఆపి—

"మందువల్ల లాభమా? నష్టమా?" అని అడిగారు.

"మాడండి బాబు. మందు మనకు మనం తాగితే నష్టం ఎవరయినా పోయిస్తే లాభం" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు దేవదాసు.

—కె.వెంకటరామ అక్కయ్య
(కంకిపాడు)

వాస్తవం! నీలంటే డాక్టర్ భార్గవకి పంచప్రాణాలు. రాహుల్ తమకి పరిచయమైంది ఆయన ద్వారానే.

నిరంజన్‌గారి ఉత్సాహం చూసి, 'కొంచెం. తగ్గిపోయే ఎవరో హార్ట్ పేషెంటు వి?'' అన్నారు.

''ఇప్పుడూ నీ డాక్టర్ బుద్ధి పోనిచ్చుకున్నావ్ కాదు'' అని నిరంజన్‌గారు సరదాగా పుచ్చుకుంటూ అంటూనే నవ్వారు.

కొంచెం సేపయినాక ఎక్కడ ఏమీ లేని చర్చించుకున్నారు భార్గవ గారు నిరంజన్‌గారితో మెల్లగా అన్నారు... ''నీతో ఒక ముఖ్యమైన విషయం చెప్పాల్సి ఉంది. చెప్పాలనుకుంటూ చెప్పాలని అనుకోవటంలోనే ఏడాది గడిచిపోయింది. ఇక ఆలస్యం చెయ్యకూడదు...!''

''ఏమిటది...?'' విస్మయంగా అడిగారు నిరంజన్.

''ఇక్కడకాదు. అలా వెళ్దాం పద...'' అన్నారు భార్గవ.

లాఫింగ్‌గార్డెన్ [illegible] ఆవరణలో. [illegible] మాట్లాడుకుంటున్నారు వారి [illegible]

దూరంగా, ఎవరూ లేని చోట కూర్చున్నారిద్దరూ.

''ఏమిటది... ఇప్పుడు చెప్పు...''

''ఇది నీలా రాహుల్‌కి సంబంధించిన విషయం. తను స్వయంగా చెప్పలేక రాహుల్ నన్ను చెప్పమన్నాడు''

అసహనంగా చూశారు నిరంజన్‌గారు.

కాసేపు ఆలోచించి నెమ్మదిగా మొదలెట్టారు డా. భార్గవ. ''పందొమ్మిది సంవత్సరం చేస్తే నా యింటిలో... అంటే నీల ఎనిమిదేళ్ళ ప్రాయంలో ఉన్నప్పుడు... జరిగిన సంఘటన...''

నిరంజన్‌గారి ముఖం ఒక్కసారిగా వివర్ణమైంది. భృకుటి ముడిపడింది.

'తను ఎప్పుడో మరచిపోయిన సంఘటన ఇప్పుడెందుకు గుర్తుచేస్తున్నాడు? అసలదేమిటి...? దానివల్ల నీల జీవితంలో కల్లోలం రేగుతుందా...? పైకి మాత్రం లేని గాంభీర్యాన్ని తెచ్చిపెట్టుకుని... '' అయితే... ఏమిటి?'' అని ప్రశ్నించారు.

డాక్టర్ భార్గవ నవ్వారు ఆయన స్వరంలో [illegible] కోపంకి... ''నువ్వు ఏ మనుష్యులైనా, పిల్లైనా, పెద్దలైనా, సమస్యలో కూడా మరో కోణంనుంచి ఆలోచించడం నీకు చేతకాదు'' అంటూ.

నిరంజన్‌గారికిసారి నిజంగానే కోపం వచ్చింది. ''తను డబ్బు విచ్చలవిడిగా ఖర్చుచేసి పట్టుదలతో, నిందితుడికి శిక్షపడేట్లు చేశాడు. ఆ విషయంలో డా. భార్గవ సహకారం ఎంతైనా ఉంది. మెడికల్ ఎగ్జామినేషన్‌వంటి కీలకమైన ఫార్మాలిటీస్‌ని ఆయనే నిర్వహించాడు అఫ్‌కోర్స్... అతడివద్ద తనకేమీ దాపరికం లేదు, ఆ విషయంలో. ''అయితే... ఇంతకీ ఏమిటి... నువ్వు చెప్పాలనుకుంటున్నది?'' అని అడిగాడు.

డా. భార్గవ అన్నారు. ''నీకు కేవలం శిక్ష గురించి తప్ప మరేమీ ఆలోచించలేదు. ఆ నాటివరకూ...! ఐ మీన్ నీల గురించి నీవెప్పుడూ ఆలోచించలేదు. పెరిగే పిల్ల నీల మనస్తత్వంపైన ఆ సంఘటన ఎటువంటి

ప్రభావం కలిగిస్తుందో నువ్వు ఏనాడూ తెలుసుకోలేవు. నీల ఆ సంఘటనని మరచిపోయి, అందరితో స్వేచ్ఛగా, కలిసేందుకు.. ఆత్మవిశ్వాసాన్ని సంపాదించేందుకు నీవేమీ చెయ్యలేదు. కనీసం తనకో కొత్త వాతావరణాన్నైనా కల్పించలేకపోయావు. నీల ఒంటరితనంలోనే పెరిగింది. ఆమెలో కాంప్లెక్స్ కూడా అందుకే అంత బలంగా పెరిగింది. ఆమెతోబాటు! తను తప్పుచేసిందన్న భావన! తను అపవిత్రమైపోయానన్న భావన...! అదేకదా... మన సంప్రదాయాలూ, సంస్కృతీ, సాహిత్యమూ... సినిమాలు... నిత్యమూ ఘోషించేది! ఒకసారి స్త్రీ సెక్స్ అనుభవంలో పాల్గొంటే... ఆమె శీలం పోయినట్లేనని... అలా శీలంపోయిన స్త్రీ సర్వమూ పోగొట్టుకున్నట్లేనని! నీలలోనూ అదే భావం బలంగా నాటుకుంది... అంతేకాదు... సెక్స్‌పట్ల కూడా అసహ్యమూ, భయమూ పెంచుకుంది..."

"అయితే నాకెప్పుడూ..." నిరంజన్‌గారు ఏదో అనబోతుంటే... మధ్యలోనే అడ్డుకున్నారు డా.భార్గవ.

"ఇలువంటి విషయాలు గ్రహించవలసినవి. ఒకరు చెప్పాల్సినవికావు.

ఇక రాహుల్‌తో పరిచయం. అతడి వున్నతమైన వ్యక్తిత్వం పట్ల బలమైన ఆకర్షణ అతడ్ని ప్రేమించకుండా వుండలేకపోయింది నీల. అతడిపట్ల ఆరాధనా అనలేని అపరాధ భావనా మిళితమై నలిగిపోయింది ఆమె మనస్సు. అతన్ని స్పష్టంగా ఊహించుకునేకొద్దీ తాను మరింత కించపరుచుకునేది... అతనిపట్ల అప్పుడప్పుడు సెక్స్‌పరమైన భావనలు మనసులో చెలరేగినా వాటిని బలవంతంగా అణచుకునేది. అందుకే శరీరాకర్షణకి బలవంతంగా దూరం అవ్వాలని

సంచార వైద్యశాల

'సంచార వైద్యశాల' అనే పదం వినటానికి ఏమిటోగా ఉంటుంది. అయితే "మెడిఫాస్ట్" అనే ఈ సరికొత్త సంచార వైద్యశాల బొంబాయిలో ఎంతో సంచలనాన్ని సృష్టించింది. ఈ వైద్యశాలలోని ఎమెర్జెన్సీ విభాగం ఎప్పుడైనాసరే.. ఎవరింటికి పిలిచినా వెళ్ళి వైద్య సహాయం అందజేస్తుంది. 'మెడికల్ చెక్ అప్' విభాగం 45 నిముషాల్లో ఇంటివద్దే రోగికి పూర్తి మెడికల్ చెక్ అప్ చేసి ఆ మర్నాడే రిపోర్ట్ అందజేస్తుంది. ముసలి తనం పైనబడినవారికి ప్రత్యేక సదుపాయమెన్నింటినో అందజేసే ఈ మెడిఫాస్ట్, ఎలాంటి వ్యాధికయినా వైద్య సదుపాయం ఎక్కడ అందుబాటులో ఉంటుందో జాతీయస్థాయిలో సలహాల్ని అందచేస్తుంది. అర్ధరాత్రివూట కూడా తాము సగటు రింగులోనే ఫాస్ట్‌గా మెడికల్ ఎయిడ్ అందజేస్తామంటున్నారు. "మేడిఫాస్ట్" అధినేత డాక్టర్ మదన్ కటారియా! కంగ్రాట్స్‌సార్!

జూపిటర్

ప్రయత్నిస్తూ అతన్ని ఆరాధించడంలోనే ఆనందాన్నీ, తృప్తినీ పొందేది. దాన్ని 'ప్లెటానిక్ లవ్' అంటే అమలిన ప్రేమ అంటారు"

"ఇవన్నీ నీకెలా తెలుసు...?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించారు నిరంజన్‌గారు.

"రాహుల్‌కి నేను తప్ప ఆత్మీయులెవ్వరూ లేరు. నీల గురించిన ప్రతి చిన్న విషయాన్నీ నాతో చర్చించేవాడు. ఆ ఉత్తరాల పరిచయంలోనే ఆమె అంతరంగాన్ని అంత స్పష్టంగా స్టడీ చేశాడు రాహుల్"

"అయితే మొదట్లో అతడితో వివాహానికి నిరాకరించడానికి కారణం ఏమిటి?"

"అవును"

"అయితే తరువాత ఎలా అంగీకరించింది?"

"రాహుల్‌నుంచి ఒక ప్రామిస్ తీసుకున్నాక. అతడు తనతో దాంపత్య సుఖాన్ని ఆశించకూడదని!"

నిర్ఘాంతపోయారు నిరంజన్‌గారు. "అయితే..."

"ఇప్పుడు మన్మథుని తాండవ్యని ఎలా కాపాడుకున్నాడని కదా నీ సందేహం!" నవ్వారు డాక్టరు. "రాహుల్ స్థానంలో నీలకి భర్తగా మరెవ్వరుండినా ఏకా యోగం వుండేది కాదు. నీల మొండితనం నీకు బాగా తెలుసు. భర్త ఎంత అందమైనవాడైనా, ఆ అందము వైశాల్యం పెరిగిన కొద్దీ ఆమెలోని అపరాధ భావన మరింత తీవ్రం అవుతుందే తప్ప తగ్గదు."

"అయితే రాహుల్‌కి ఎలా తెలుస్తుంది...?"

"రాహుల్ చిన్న అబద్ధం చెప్పాడు. చిన్న నాటకం ఆడాడు"

"ఏమని...?"

"తనే రోహిత్‌నని చెప్పాడు"

"రోహిత్!" నిర్ఘాంతపోయారు. నిరంజన్. ఆ పేరువినగానే మరచిపోయారు తను ఇన్నాళ్ళూ. ఇప్పుడు సడన్‌గా గుర్తుకువచ్చింది. "రోహిత్... ఆ కుర్రవాడు..."

"బ్రోంకైటిస్‌తో చనిపోయాడు. నీల వెళ్ళిపోయిన మరుసటి సంవత్సరం. నిజానికి ఆ కుర్రవాడి తప్పేమీ లేదు. పెరిగిన వాతావరణం అలాంటిది. నీల గురించి ఎంతో పశ్చాత్తాపపడేవాడట. నీలకి క్షమాపణలు చెప్పుకోవాలని పరితపించాడట చనిపోయేముందు. ఇంతకీ అతడు రెఫర్మేటరీలోనే చనిపోయాడు :పాపం!"

"ఇవన్నీ ఎలా తెలుసుకున్నావు?"

"నేనిచ్చిన ఉత్తరంతో రాహుల్ కలకత్తావెళ్ళి అన్ని విషయాలూ సేకరించాడు రోహిత్ గురించి. అందుకే నీల ముందు అంత కాన్ఫిడెన్స్‌గా మాటలాడగలిగాడు రోహిత్‌గా...!"

తను రోహిత్‌గా మారడంవల్ల నీల మనస్సులో తనకున్న వున్నత పీఠం నుంచి ఒక మెట్టు క్రిందికి దిగవలసి వచ్చినా... నీల జీవితానికి ఒక చక్కటి పరిష్కారం కల్పించాడు. దాంతో నీల మనస్సులోని అపరాధ భావన జీవితమంతా మనసుని వెన్నాడే వ్యథ శాశ్వతంగా తొలగిపోయింది. ఒకరు అపవిత్రం చేసిన శీలాన్ని మరొకరికి

లభించడంలోని 'గిల్ట్' నుండి ఆమె విముక్తురాలయ్యింది!

"రాహుల్... తన నీల సుఖం కోసం... ఇంత ఆరాటపడ్డాడా" నిరంజన్ గారి హృదయం బరువెక్కింది.

"మరి ప్రేమంటే అదే. నీకూ నాకూ ఏం తెలుస్తుంది. యవ్వనంలో ఒకరి కోసం ఒకరు... పడే.. తపన...!" నవ్వారు డాక్టర్ భార్గవ. "ఇంతకీ అసలు విషయం ఏమిటంటే నీల కాపురం సజావుగా సాగాలంటే ఈ అబద్ధాన్ని నిజమని నీవు నమ్మాలి. రాహుల్ తనకోసం ఇంతగా ఆరాట పడ్డాడని తెలిస్తే నీల ఎంతో కుంగి పోతోంది. ఆమెలోని కాంప్లెక్స్ తిరిగి చోటు చేసుకుంటుంది... ఇటువంటి వాళ్ళు ఎంత వయస్సు వచ్చినా పరిణతి చెందరు. ఆవేశంలో ఏమైనా చేస్తారు..." కొంచెం ఆగి తిరిగి అన్నారు డా. భార్గవ, "నిజానికి దుబాయిలో వుండే రాహుల్ సక్రమమైన తల్లిదండ్రులు నీల దృష్టిలో అతడి పెంపుడు తల్లిదండ్రులు. తెలిసిందా?" అంటూ గుంభనగా మీసాల చాటునుండి నవ్వారు.

నిరంజన్‌గారికి కళ్ళు చెమరుస్తున్నాయి. మాటలు రావడం లేదు. "అసలు సెక్స్ విషయంలో పురుషుడికి లేని 'గిల్ట్'తో స్త్రీ ఎందుకు బాధపడాలి? అలా బాధపడితేగానీ 'భారతనారి' అనిపించుకోలేదు కాబోలు... సంస్కృతీపరంగా అదో గొప్ప విషయం మనకి! అలా బాధపడి నలిగిపోయేవాళ్ళు మన వాళ్ళ దృష్టిలో, శీలం లేనివాళ్ళు బరితెగించిన వాళ్ళు... తప్పుచేసిన వాళ్ళు... ఈ విషయంలో 'నేరం' అన్నది స్త్రీకి మన దేశంలో ఎప్పుడొస్తుందో..." డాక్టర్ భార్గవ [illegible] నిరంజన్‌గారు [illegible] [illegible] లేదు.... [illegible] [illegible]... [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] రాహుల్ [illegible] [illegible]! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]... [illegible] [illegible] [illegible]... [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]... [illegible] [illegible] [illegible]...

"భార్గవా... [illegible] రాహుల్ [illegible] [illegible]" అన్నారు...

*